TIDNING
FÖR
DÖFSTUMMA.

N:r 0. | Utgifvare: Fredrik Schreiber. | LUND, den 6 Juni. | Lund 1891. M. Rahms boktryckeri. | 1891.

Anmälan.

Tidning för döfstumma, som i dag utkommer såsom profnummer, vill sträfva för att uppfylla en bland många döfstumma länge hyst önskan.

Dess uppgift är att verka för upplysning och att söka framdraga allt, hvad som kan vara af intresse för de döfstumma, så att det kan föra nytta och glädje med sig.

En stor uppmuntran skulle det derför vara för de döfstumma, hvilka satt sig i spetsen för detta företag, om alla döfstumma och andra intresserade vänligast ville taga emot detta blad och för den goda saken teckna sig för minst halfårig prenumeration.

Då abonnementspriset är beräknadt billigt är företaget ganska kostsamt, men vi lefva i hoppet om, att bladet efter utståndna motigheter dock må få god framgång och vinna allas sympati. I denna förhoppning vilja vi sträfva.

Hvarje litet bidrag, af hvad natur det än är, mottages med största tacksamhet och med den öfvertygelse att det gagnar en sak, som i sanning är värd att befrämja.

Redaktionen.

Tidning för döfstumma,

tillegnad vänner, gynnare och anhöriga af döfstumma,
utgifven och redigerad
af
Fr. Schreiber,
utkommer den 15 hvarje månad och kostar till årets slut 1,25 (postporto inberäknadt) för Skandinavien.

Annonspriset är 10 öre korpusrad. Dödsannons 1 kr., födelse-, förlofnings-, vigsel- och gratulations-annonser 50 öre. Vid längre annonsering lemnas rabatt.

Bref, meddelanden, prenumeration o. d. adresseras till

Tidning för döfstumma.
Lund.

Hvad vilja de döfstumma?

Af
S. N. Loew.

Öfversättning af *Fr. Schreiber.*

Sedan talspråket under uttryckligt uteslutande af tecken blef infördt i de land, hvarest hittills abbé de l'Eppées metod herrskade, gör det sig gällande i vida kretsar ibland de döfstumma en önskan, hvilken alltid sökt träda kraftigare framför teckenmetodens användande. Det är ju också lätt att förstå, ty der kommer ju i betraktande det spörsmål, som egnar sig till att påverka utbildningens art och väsende hos de döfstumma, att försöka uttrycka sig på ett mera lättfattligt sätt än genom teckenspråket. Icke heller kan detta nekas, att mången falsk uppfattning uppstår om teckenmetoden inom döfstumlärarnes krets, men också djuptgående villfarelser om talspråket hos de döfstumma. Lärarne förkastade fullständigt tecknen vid undervisningen, liksom den under år 1881 i Mailand (Italien) afhållna „Döfstumlärarekongressen" har förkunnat för hela verlden; men ändock har en hvar döfstum lärt att känna tecknandet som ett oundvikligt hjelpmedel vid den pågående undervisningen. Också är det många döfstumma, hvilka betrakta undervisningen i talspråket för öfverflödig, men ändock är detta i sin fulla rätt, som hufvudändamålet och kronan i döfstum-undervisningen. Talspråket är en härlig Guds gåfva, hvilken många döfstumma icke riktigt förstå att skatta och värdera högt nog, derför att det ej är dem förunnadt af ödet, att helt och hållet kunna glädja sig öfver besittningen deraf.

Jag förmår icke att fatta, huru de, hvilka intressera sig för Heinicks metods fortfarande bestånd, kunna misskänna tecknens välgörande inflytelse vid undervisningen. För att förstå ett muntligt meddelande behöfves en noggrannare uppfattning af dess andliga innehåll genom tonerna, med hvilka det blifvit meddeladt. Tonerna allena dana förbindelsen mellan uppfattningen och förståndet, de verka som ljudvågor tillika andligt väckande. Talspråket hänför icke ett meddelandes andliga innehåll till den döfstummes hjerta, eftersom naturen har nekat de döfstumma upptattning af ljudet.

När naturen på den ena sidan har satt en brist, så har den på den andra sidan ersatt denna. Således äro tecknen en ersättning för förmågan att uppfatta tonerna. Tecknet är för den döfstumme hvad känslan är för den hörande; det är det som gör det möjligt för den döfstumme att fullständigt uppfatta ett begrepp. Talspråket, tullständiggjordt medelst tecken, är mera än inbegreppet af kraft och stoff och uppenbarar i det hela taget för den döfstumme språkets väsen. Talspråket är så till vida nyttigt, som det väl må göra det eller detta i begränsningen af ordets ordningsföljd uppfattlig, men deremot skall det ytterst försvåra uppfattningen af en förändrad sats så ofta som den döfstumme är hänvisad blott till att aflåsa efter munnen, ty då beror detta på munnens korrekta rörelser.

Med tillhjelp af talspråket allena, skall den döfstumme aldrig förmå att uppfatta om t. ex. orden: „Kom hit!" äro uttalade i en befallande, bedjande eller tvingande mening, ty munnens rörelser äro i alla dess skiftningar desamma. Först när tecknen komma till och fullständiggöra det talade, skall hvarje fin vexling i tonfallet blifva klar för honom, liksom tonerna för den hörande. Eller om man säger till den döfstumme: „Säg till Leopold, att han i afton kl. 6 skall vara i kansliet", skall denna sats utan besvär blifva förstådd. Men något annat är det om man t. ex. säger till honom: „Den Rank'ska historieskrifningen utmärkte sig för en sällspord kraft i karaktersskildringen af ingripande personligheter!"

Nog skall han också lätt kunna läsa denna långa sats, men näppeligen uppfatta meningen deraf. Detta är ju lätt begripligt. Ty för att hafva uppmärksamheten fäst vid att läsa orden riktigt, måste han ju förlora hvarje möjlighet att förstå meningen. Komma här tecknen till, skall talspråket också i sådana fall låta honom uppfatta den åsyftade meningen.

(Forts.)

Der bortom.

Ofta som liten han höra fick
Sagan, som aldrig ur minnet gick,
Underligt, underligt fager:
Der bortom hafvet ligger en ö,
Der natt ej finnes, ej finnes snö,
Men alltid rosende dager.
Der är hvar hydda ett fadershus,
Der är hvar låga ett juleljus.
Och tiden far som ett vårvindssus
Der bortom.

Sedan som vuxen han höra fick
Sanning, som aldrig ur minnet gick,
Skärande, skärande bitter!
Hemmet och julljuset svunno bort,
Vintern blef lång, och sommarn blef kort,
Och rosendeglansen ett glitter.
Men han behöll dock i mörknad håg
En glimtande aning kvar, som såg
Med längtan efter det land, som låg
— Der bortom.

Anna Knutson.

LUND, den 6 Juni.

Till föreståndare för *fjerde döfstumskoledistriktet i Venersborg* är utsedd föreståndaren för statens döfstumskola för öfveråriga i Skara, fil. kand. *Fr. Nordin.*

Vid tredje distriktets döfstumskolor i Lund och Karlskrona anställes årsexamen i den förstnämda den 12 och i den sistnämda den 15 juni.

Elevernas antal vid talskolan i Lund är 95, deraf 59 gossar och 36 flickor, cch vid skrifskolan i Karlskrona 38, deraf 22 gossar och 16 flickor.

För medellösa elever lemnas numera jernvägsbiljetter till halfva priset å samtliga jernvägsstationer inom Skåne och Blekinge.

Döfstummissionär P. Nordlander har från nyåret besökt följande städer: Göteborg, Halmstad, Varberg, Falkenberg, Helsingborg, Wexiö, Kalmar och Kristianstad. Inalles 200 döfstumma hafva bevistat hans möten och begått h. h. nattvard.

Från den 26 maj—24 juni vistas han i Malmö.

Derefter anträdes färden till Varberg, Halmstad, Göteborg, hvarest han, efter att här hafva hållit möte ämnar en kort tid besöka Porla helsobrunn, hvarefter resan vidare fortsättes till Borås, Motala, Norrköping, Södertelje och Stockholm, der han stannar till efter nyåret.

Till en understöds- och sjelfhjelpsförening för döfstumma, omfattande uteslutande Skåne, hälles nu som bäst på med insamling af medel till grundfond.

Angående dess uppkomst m. m. lemnas upplysning i nästa nummer, då det blir 1-årsdagen af dess förberedelse.

Svåra följder af lek. Under lek med pilskjutning råkade för någon tid sedan en 16-års yngling, son till en grufarbetare i Kallmora Norberg (Vestmanland), att få en nedfallande pil, efter hvilken han skulle spana i luften, midt i ena ögat, så att detta utslogs. I det andra ögat inställde sig derpå värk, så att synförmågan äfven på detta förlorades. Härefter angreps hörselgåfvan, så att den olycklige gossen är både döf och blind. Han vårdas nu på Manilla institut.

Hvilken olycka det är att kunna tala, men icke höra och se, kunna vi förstå deraf. En sådan blind och döf kan undervisas endast efter handalfabetsmetoden och kan endast förstå handalfabetssvar.

Att tvenne döfstumma knyta hymens band är numera inte sällsynt utan ganska vanligt. Inom Lunds samhälle hafva tvänne par nyligen firat sina bröllop och ett par väntas snart komma att följa exemplet. Tvänne äkta par finnas också redan för länge sedan bosatta härstädes och omkring ett 50-tal på skilda delar af Sverige.

Någon lag angående förbud mot detta fins ej och torde kanske ej komma att tillämpas på länge eller kanske — aldrig. Åtminstone kunde väl förbud göras mot äktenskaps ingående bland de mindre begåfvade, ty hur kunna de förstå att uppfostra och sköta sina barn? Hur tro läsarne att barnen tycka om det redan då de uppväxt något? Den som skrifvit detta, har från en son till döfstumma föräldrar hört att denne är mycket ledsen derför och blygs bland sina kamrater. Ja, man kan beklaga sådana barn, hvilka ej kunna hjelpa att de kommit till verlden genom dessa.

En lag mot detta sistnämda finnes redan för länge sedan i Frankrike.

Sport. Bland de döfstumma gifves det här och der intresserade för sport. En i Lund bosatt döfstum vid namn N. J. Berggren har gjort jemförelsevis långt utsträckta färder inom skånska bygder.

Pingstdagen gjorde han en utfärd från Lund till Helsingborg och åter på bicycle och red med en timmes uppehåll den 10 mil långa vägen på en tid af 12 timmar.

Sjelfmord. Rektorn vid statens institut för öfverårige döfstumma i Bollnäs, doktor *Carl Kirkegaard Ekbohrn* afdagatog sig den 9 sistl. maj medelst morfinförgiftning. Härom läses vidare i Söderh. Tidn.:

Anledningen till den förtviflade gerningen är af mycket sorglig art. På fredagsaftonen den 8 maj anlände till institutets direktion i Bollnäs telegrafisk order, att Ekbohrn skulle, af orsak som ej kan i tryck nämnas, uppsägas från sin tjenst. Underrättelsen blef på lördagsmorgonen Ekbohrn delgifven och denne med sitt stolta, häftiga lynne ville hellre söka döden än bära följden af sina sedliga förvillelser.

Ekbohrn var vid sin död en man i sina bästa år. Han var högeligen excentrisk och gaf ofta i kraftiga ordalag uttryck för en starkt utvecklad sjelfkänsla, men var en ovanligt kunnig och verserad person, som under vidsträckta resor i Europa och äfven Nordamerika förvärfvat insigter och erfarenhet. I lefvande språk egde han framstående skicklighet. särskildt i franska, som han behandlade nästan som sitt modersmål. Som döfstumlärare hade han högt anseende både i Sverige och utomlands och röute i denna egenskap ett vackert erkännande i den hederstitel af doktor, som han erhöll vid en döfstumlärarekongress i Milano. Han innehade äfven titeln hofsekreterare samt den turkiska Medjidic-orden.

Den aflidne sörjes närmast af två bröder.

I hemmet för döfstumma.

Inom den lummiga parken med dess blomsterhöljda träd tedde sig det solbelysta institutet i Lund så hemtrefligt och angenämt. Derute voro gångarne finkrattade och derinne var det putsadt och siradt med blommor och grönt i korridorer och läsrum.

De små hade iklädts sina klädsamma, ljusa drägter, lärarne gingo ut och in i svart frackkostym och hvit halsduk och det hvimlade i salarne af högtidsklädda fränder och vänner till de små vanlottade och dem, som ledt deras stapplande steg inom kunskapens vida fält.

Hvart man än blickade hän låg det på samma gång sol som tårdränkt dimma i blicken.

Det var examen. Lärare och lärjungar skulle inom en timme kunna fritt njuta af sommarens lifgifvande kraft men också skulle de, som under terminens långa timmar kommit hvarandras hjertan närmare, skiljas för en god tid, kanske för alltid.

Ännu pågick examen i de olika klasserna. I den första af dem stod en lärare med gråsprängdt, lockigt, mörkt hår, glasögonen ett stycke ned på den rörliga näsan och ett par nedhängande mustascher under de skarpa, grå ögonen.

Gossarne och flickorna följde med blicken hvarje rörelse af honom och ett leende lekte ibland kring deras läppar, när han stoppade en dugtig pris i „krut-hornet".

Bland åhörarne satt en gumma från landet. Hon förstod icke ett enda af de tecken, som ställdes till hennes lilla älskling, hennes enda dotterbarn.

Men om barnets läppar icke kunde frambringa annat än afbrutna, stötvisa, otydliga ljud, så talade dess ögon ett så mycket mer lefvande språk.

Det låg så mycken klokhet, så innerlig hjertvärme i dess klara, lifliga, strålande ögon, att det började brinna i den fattiga gummans barm och en och annan tår begynte skimra i ögonvrån.

Ack, den lilla, stackars döfstumma var gummans stolthet och glädje. Det kände hon i dag mera än någonsin, och ett hjertligt tack, en uppriktig bön för barnen och deras lärare steg upp mot höjden med den suck, som trängde sig öfver hennes vissnade läppar.

Barnet, det af naturen styfmoderligt behandlade barnet hade i sin själ, som slog ut som en rosenknopp i våren, fått nedlagda frön, hvilka en gång skulle spira upp och bära frukt för tid och evighet.

Så gafs det tecken till att uppvisningen var slutad för dagen. De små reste sig med fart. Gumman tog sin lilla flicka vid handen och under hjertliga handtryckningar vandrade de ut i parken, der solstrålarne i knippen af guld silade sig fram genom trädens kronor och blommorna doftande vaggade för vinden.

K. E. H.

Från Amerika.

Godt hufvud. Axel Amundson är namnet på en svensk, döfstum gosse å döfstummeinstitutet i Salt Lake City, Utah, hvilken för 3 år sedan, jemte sina föräldrar, kom till Ephraim, hvarest hans föräldrar ännu äro bosatta. Det märkvärdiga med honom är att han på otroligt kort tid lärt sig „tala" engelska medelst fingerspråket, på hvilket han med stor lätthet uttrycker sig på svenska. Då man talar till honom, frågar han om han skall svara på svenska eller engelska, och han svarar alltid rätt utan att i minsta mån uppblanda språken. Att han kunnat lära sig engelskan är ett underverk.

Fattig i lifvet, rik i döden. Nära Sheeley station, Nebr., bodde en döf skräddare vid namn Hans Petersson, men han bor der ej mer, ty för någon tid sedan kallade dödsbudet honom hädan. Dagen efter han utandats sin sista suck anlände underrättelse från Stockholm, att ett arf på omkring 30,000 dollars fallit på hans lott efter en afliden morbroder derstädes. I allt sitt armod dog han sig sjelf ovetande en förmögen man.

Äggen.

Ett kapitel ur äktenskapets historia.

Att koka ägg är som bekant icke någon synnerligen lätt sak. Dessa märkvärdiga hönsprodukter hafva mången gång sina små nycker. Än blifva de för lösa, än för hårda, sällan som man önskar.

Charles Pettersson skulle också komma att skörda bittra erfarenhetsrön i detta afseende.

Han hade nyligen blifvit gift, och hans hustru hette Anna. Deri är nu inte något märkvärdigt, ty det finnes säkerligen många Charles Petterssöner, som beklåda värdigheten af ung äkta man och hvilkas hustrur heta Anna. Men denna Anna skilde sig i ett afseende från de flesta andra Annor: Hon tyckte nemligen inte om löskokta ägg. Det var mycket beklagligt! Och det var i detta fallet så mycket beklagligare som Charles, såsom vi nu vilja taga oss friheten att kalla honom, hyste samma antipati mot hårdkokta ägg.

Det var, som hvarje tänkande människa torde medgifva, en högst vansklig situation. Då det unga parets bröllop just egde rum vid påsktiden, kommo under de första veckorna hvarje dag ägg på bordet, men dessa voro — det måste vi säga till fru Petterssons klander — alltid så hårda som sten. Charles var nära att förtvifla.

— Gumman lilla! sade han en vacker dag till henne, då de vanliga fyra äggen på frukostbordet voro hårda som granitkulor och derför förtärdes af den unga frun allena. — Hustru min, det kan inte länge fortfara på detta sätt. Jag kommer ju eljest att svälta ihjel. Du äter äggen, och jag måste nöja mig med biff, hummer i mayonnaise och hvilka andra mindre närande rätter du sätter på frukostbordet — det vill jag inte längre!

Från och med morgondagen kokar jag sjelf äggen.

— Du! utbrast den unga husmodern och skrattade högt, du! Vill du koka ägg? Tror du verkligen, att du kan det?

— Javisst så ja! svarade han tillitsfullt — jag skall nog få dem lösa. Var du bara lugn!

Och han reste sig från bordet och gick till sina göromål.

Om kvällen kom han segerstolt hem, ty han hade af en af sina vänners hustru låtit gifva sig litet teoretisk undervisning i den ädla äggkokningskonsten, och han visste, att man skulle lägga de motsträfviga små tingestarne ned i kokande vatten och låta dem koka i fyra minuter; då skulle de just vara sådana som han tyckte om att äta dem. Han gladde sig ordentligt åt den förestående njutningen.

Nästa morgon var den unga frun ovanligt tidigt sysselsatt ute i köket. Men då de ju ännu icke höllo någon piga, låg det egentligen icke något iögonenfallande deri. — —

Då tiden till frukosten närmade sig, kom Charles mycket riktigt ut i köket och sade:

— Har du nu varmt vatten på elden, gumman min?

— Ja, gubbe, svarade hon vänligt, det är just nu i kok!

— Det var skönt! Och vill du nu säga mig, hvar du har äggen.

— Här äro de, sade hon med ett leende, der är precis ett tjog. Kanske vill du koka dem alla på en gång?

— Nej, visst inte, blott som vanligt, en fyra — fem stycken!

Och han tog fyra välformade ägg upp ur nätet och lade dem ned i vattnet, som sjöd muntert öfver elden. Samtidigt tog han fram sitt ur och såg med spänd uppmärksamhet på sekundvisaren.

Den unga frun såg på med ett lugnt leende. Då de fyra minuterna gått, tog han triumferande kastrullen af elden, hälde det kokande vattnet i vasken och skrufvade på kranen för att, som hans väns hustru likaledes rådt honom, komma skalet att lossna, och — nu voro de löskokta äggen färdiga!

Skälfvande af otålighet kunde han knappt vänta till frukostbordet var dukadt. Han hade icke väl satt sig till bords, förrän han störtade sig öfver äggen.

Krasch! krasch! Ett kraftigt slag med knifven, och det första ägget låg i två hälfter framför honom på tallriken. Det var *stenhårdt!* Charles såg ytterst förbluffad ut. Skulle han kanske hafva begått ett eller annat fel — kanske vid „afkylningen“ af dem. Nå, det kunde man ju snart komma till klarhet öfver. Han försökte ett nytt ägg. Samma historia — hårdt som ek. Nummer tre — fyra — alldeles det samma. Hm, hm! Oförklarligt!

Den lilla frun hade emellertid suttit så lugnt som helst och sett på.

— Nå, gubben min, hur är det fatt? Nu äro de väl som du vill ha dem?

— Nej, uppriktigt sagdt, stammade han förlägen, jag måste visst hafva begått något fel vid kokningen eller afkylningen — de äro inte riktigt lösa.

— Stackars gubbe, det gör mig verkligen ondt!

— Ja, mig också!

Men plötsligt reste han sig beslutsamt — ty han var ju en man — och sade:

— Vet du hvad — jag vill försöka ännu en gång. Öfning gör mästaren! Rom bygdes inte på en dag! — — Denna gång skall jag nu *inte* afkyla dem, sade han listigt, då de fyra minuterna gått, och så kommo då äggen denna gång på bordet utan att hafva blifvit „afkylda“.

Men märkvärdigt nog: De nykokta äggen voro allesammans lika hårda som de andra. — Fru Anna beklagade uppriktigt sin stackars man och yttrade, att det enda hon kunde göra var att sjelf äta alla åtta äggen. Det var, som en och hvar måste medge, en temligen ringa tröst. —

Men Charles skulle icke hafva varit en man och herre i huset, om han redan vid det andra misslyckade försöket hade uppgifvit tanken på att ändtligen en gång få löskokta ägg. Han sprang derför åter upp från sin stol och utbrast:

— Nu har jag det! Har du dubbelsyradt natron i huset?

— Ja visst har jag det gubben min!

— Gif mig då resten af äggen och litet natron. Ty jag kommer tydligt ihåg, att min mor alltid brukade säga: „Då man vill ha maten *riktigt mör*, skall man lägga litet natron i den!“

Och han lade natron i. En hel hand full. Nu måste då de förbistrade äggen ändtligen bli goda. Det skulle eljest gå underligt till! — Men det gick verkligen också underligt till, äggen ville icke blifva bra! De voro lika hårda, om icke hårdare än de föregående. Den präktiga lilla fru Anna beklagade nu sin man af uppriktigt hjerta.

— Kära Charles, sade hon i sin mildaste ton, lägg blott inte detta lilla missöde på hjertat! Att koka ägg är minsann inte så lätt!

— Nej, det medger jag villigt, svarade han nedslagen. Kokkonsten är verkligen svårare än jag trodde.

— Godt. Men derför får du också inte banna mig, om den ena eller andra rätten inte skulle vara efter din önskan.

— Ja, det lofvar jag att aldrig göra mera. Det svär jag!

— Och i köket kommer du heller inte mera. Du ser ju, att det inte blir bättre för det!

— Nej, jag ger dig mitt hedersord på, att jag aldrig mera skall titta i dina grytor.

— Nå, det tycker jag om! Och nu skall jag steka en biff åt dig, som du nog skall kunna äta!

— Ja, gör det bara! Jag kan äta allt hvad du vill ge mig!

Och efter denna förmiddag åt Charles verkligen allt hvad hans hustru satte på bordet. Han kritiserade aldrig mera maten, kom aldrig mera ut i köket och var på det hela taget nästan benägen att ställa sig under toffeln.

Att fru Anna den nämda morgonen hade varit så omtänksam att låta hela tjoget ägg koka godt och väl en kvart, har hon naturligtvis varit så klok att aldrig tala om för honom!!

Hur man skall fria.

Var inte för het på gröten! Mången flicka har sagt nej då hon menade ja, helt simpelt derför att han inte förstod att välja rätta ögonblicket och komma fram med frågan på ett fint vis.

En mörk kväll är lämpligast. Fäll ner rullgardinen och skrufva ner lampan! Sätt dig så pass nära henne, att du kan hålla hennes fingrar mellan dina.

Vänta tills konversationen börjar afstanna och yttra då helt lungt:

— Susanna, jag har någonting att säga dig!

Hon blir lindrigt orolig, slänger lite på hufvudet och svarar sannolikt:

— Jaså?

Efter en paus kan du tillägga:

— Susanna, mitt beteende måste ha visat — det vill säga, du måste ha sett — jag menar, det kan inte ha undgått dig, att —

Här gör du en paus igen och ger hennes fingrar en stilla tryckning. Hon börjar antagligen hosta och söker komma ifrån saken genom att fråga dig, hvad du tyckte om konserten i går, men det gör hon bara för att uppmuntra dig. Om en liten stund kan du fortsätta:

— Jag tänkte, då jag gick hit i kväll, att innan jag gick härifrån skulle fråga dig — vill säga, jag skulle be dig — jag menar, jag ville veta mitt —

Stopp! och så en liten tryckning af de små fingrarne igen. Antingen söker hon dra sin hand ur din, eller också inte. Båda delarne äro gynsamma tecken. Vänta fem minuter och fortsätt sedan:

— Det förflutna året har varit mycket lyckligt för mig, men jag hoppas, att de, som stunda, skola bli ännu lyckligare. Det beror helt och hållet på dig. Jag har kommit hit i kväll för att fråga dig — jag är här i kväll för att af dina egna läppar höra det ljufva —

Inte längre! Det är bäst att inte ha alltför brådtom. Ge henne en stund att bereda sig på, att hemta fattning, lägg sedan handen på ditt hjerta och fortsätt:

— Ja, jag tänkte, då jag gick hit i kväll, på hur lycklig jag har varit, och sade till mig sjelf, att om jag blott visste att du skulle samtycka — det vill säga, jag sade, att om jag bara visste — om jag endast vore säker på, att mitt hjerta icke hade bedragit mig och att du vore villig att dela —

Nog en stund! Det är ingen brådska. Låt vinden tjuta ett slag derute omkring knuten. Det kommer henne att känna sig ensam och öfvergifven och väcker upp all kärlek i hennes hjerta. Då hon börjar hosta och bli orolig, kan du gå på igen:

— Innan jag lärde känna dig, var denna verlden en öken! Jag hade ingen glädje af lifvet och det kvittade mig lika, om solen sken eller inte. Men hvilken förändring har ibke det sista året framkallat! Det beror på dig, om min framtid skall bli en prärie af lycka eller en ändlös, tistelbevuxen stig. Tala, dyraste Susanna, o säg — o säg att —

Ge henne fem minuter till, och fortsätt sedan:

— Att du — att du vill — det vill säga, att du vill bli min!

Hon drar en suck, tittar på klockan, ser sig omkring i rummet, lägger sitt hufvud öfver din västficka och hviskar:

— Ja, Kalle, det vill jag.

En ätkonstnär.

I Berlin uppträder för närvarande ett slags artist, hvars specialitet är ganska egendomlig. Han heter Vitreo och gifver föreställningar som ätkonstnär i Passage Panoptikon i nämnda stad. Hans näring består af glas, kol, koks, aska, sågspån, lerpipor och gamla skor.

National-Zeitung beskrifver på följande sätt en föreställning af herr Vitreo:

Då vi anlände till det rum, der föreställningen skulle försiggå, var herr Vitreos bord redan dukadt. Der förekom allt möjligt i glas- och porslinsväg, som Panoptikons restaurant lemnat i fråga om sönderslagna bordkärl. Dessutom såg man en skål med sågspån, kol och koks, lersnuggor och ett par trasiga damstöflar.

Snart inträdde ätkonstnären. Han är 22 år gammal och härstammar från en mohr på de vestindiska öarna. Hans hudfärg är en behaglig brun färg, hans hår mycket kort och krusigt, munnen sträcker sig från ena örat till det andra. Uttrycket i ansigtet är mycket vanligt. Han talar för närvarande engelska.

Då han såg den väldiga glashögen och det öfriga bråtet framför sig, förklarades hans ansigtsmin, och man märkte, att det vattnades honom i munnen. Han band en serviett framför sig och började måltiden.

Först tog han ett par matskedar sågspån och drack så en klunk vatten. Derpå lät han blickarne glida öfver bordet, upptäckte en skadad, målad porslinstallrik och bemäktigade sig den. På grund af målningen ansåg han den visst som en särskild läckerbit, betraktade den med strålande blickar och bet i den. Knastrandet, då han söndermalde porslinet med tänderna, gick genom märg och ben. Derpå förtärde han ett stycke lampkupa och öfvergick derpå till träkol och koks. Han bet af alltihop med en omsorg, som vore det den läckraste tårta.

På koksen följde en matsked sågspån. Derpå uppåt han hälften af ett piphufvud samt ett stycke af ett sönderbrutet vinglas. Deserten utgjordes af en af de båda damstöflarna, hvilken han dock icke förtärde helt och hållet. Deremellan dracK han vatten och ryckte loss bitar af servietten, hvilka han slukade.

Enligt den förklaring, hvarmed en förevisare beledsagade ätningsséancen, utgöra de förenämnda föremålen Vitreos egentliga näring. Dessutom skall han endast hvarannan dag intaga ett ägg och en smörgås, hvartill han dricker en kopp kaffe eller té. Han skall hafva vant sig vid denna märkvärdiga diet, då han en gång genom en olycklig seglats blifvit drifven till en öde ö, der det icke fans andra lifsmedel än gamla skor, trä, kol, glas och dylikt.

Personer, som äta glas, förekomma för öfrigt äfven på andra ställen. Man berättar, att oldenburgske bondpojkar, med goda tänder, betrakta det som ett bravurnummer att, då de druckit ett glas bränvin, äta upp bränvinsglaset efteråt. Dock skola de dervid ofta sönderskära munnen på sig.

Detta kan icke nämnde Vitreo, hvars rymliga mun blir oskadad, äfven om han biter i ett skarptandadt kristallglas. Och dock är det nästan värre att äta sågspån med sked. Man får en obehaglig känsla i halsen, när man ser honom äta denna förfärligt torra soppa, under det han sjelf smackar af välbehag. Bara nu icke våra pigor få Vitreos smak för glasätning! Tänk hvad glas i så fall skulle slås sönder i hushållet!

Efter måltiden tager sig Vitreo med bara fötter en promenad på maten på en planka, som är tätt betäckt med glasskärfvor. Äfven denna prestation försiggår, utan att den promenerande tyckes hafva något obehag deraf. Huden under fotsulorna är antagligen mycket seg, så väl som huden, som bekläder de inre organen.

Åtta gånger dagligen dinerar Vitreo på ofvan beskrifna sätt inför Panoptikons besökare. Om han icke blir fet derigenom, torde väl sågspån, kol, glasskärfvor och gamla skor väl icke vara någon synnerligen närande spis.

Till „Henne".

Ljufva bild, min hulda tröstarinna,
Du min glädje från min barndomsdar!
Vid din röst mitt hjertas moln försvinna,
Vid din syn står hoppets stjerna klar.

Lifvets solskensdagar äro korta,
Och den tjusning, som vi lefva i,
Snart försvinner. Ack, när du är borta,
Är min vår och sommarfröjd förbi!

Än en gång de unga björkar buga,
Och för solen öppnas blad och knopp:
Våren kommer, jag slår fönstret opp.
Ack! Välkommen — *lilla sommarfluga!*

E. S.

Småplock.

Döf och stum. En döfstum tiggare (i det ett större mynt oväntadt blef öfverräckt honom): „O tack, tack!"

Gifvaren: „Hvad för något? Kan ni tala?"

Tiggaren (högst förbluffad): „Ja-a min herre. Jag står här i stället för en döf och stum man, hvilken denna plats tillhör."

Gifvaren (vänligt): „Hvar är han?"

Tiggaren (högst förläget): „Han är — han är gången ner i Parken för att höra på musiken."

Gudstjenst för döfstumma
hålles i S:t. Petri kyrka i Malmö Söndagen den 7 juni kl. 1 af döfstummemissionären *E. P. Nordlander.*

Aug. Ljungdahl,
Lund, Clementsgatan 1,
rekommenderar sin
Herrekiperings-Affär
till välvillig hågkomst.
Stort urval! Goda varor!
Moderata priser!
Lager af: **Skjortor, Löskragar, Manchetter & Förhäng;** Svarta, hvita & kulörta **Halsdukar; Strumpor, Tröjor & Calsonger, Gummi-Kragar & Förhäng** m. m. **Paraplyer, Byxhängslen, Portmonnäer, Stråhattar** m. m. m. m.

Skriftermål och nattvardsgång för döfstumma
hålles i S:t Petri kyrka i Malmö Söndagen den 14 juni kl. 12 midd. af prosten Ölin, assisterad af döfstumme missionären Nordlander.

De döfstumma från skilda församlingar, som önska begå H. H. Nattvard, böra medhafva prestbetyg om konfirmation och frejd.

Allmän nattvardsgång
för konfirmerade döfstumma kommer att ega rum i Stockholm innevarande år den 13 juni och torde de i landsorten vistande döfstumma, som önska deltaga deri, innan den 9 juni anmäla sig hos Föreningens v. Ordförande hr Alb. Berg, Gamla Kungsholmsbrogatan 46, Stockholm, för att få sig tillsända blanketter, hvilka, försedda med vederbörande pastors intyg, berättiga till fri resa till och från Stockholm å statens samt flera enskilda jernvägar.

Annonser.

Vigde:
Nils Söderling
och
Mathilda Persson
i Helsingborg den 15 maj 1891.

Tillkännagifvande!

För dem af Döfstumföreningens i Stockholm medlemmar, hvilka önska inköpa handalfabetskort med deras deråtryckta namn, tillhandahållas sådana till ett pris af 3 kr. för 100 stycken hos Föreningens Skattmästare herr Alb. Berg, Gamla Kungsholmsbrog. 46, Stockholm; och är den vinst, som möjligen kan uppstå genom försäljningen af dylika visitkort, bestämd att öfverlemnas till de döfstummes s. k. fattigkassa.

Medlemmarne i
Skånska Döfstumunderstödsoch sjelfhjelpsföreningen
uppmanas att **mangrant** sammanträda i
Alnarps skog
Midsommardagen, den 24 juni
i och för insamling af medel till grundfond åt denna tillämnade förening.
Nya medlemmar ega inträde.
Lund den 5 juni 1891.
Sekreteraren.

Hotell SKANDINAVIEN
i Lund,
med restauration, matsal, café och tvenne biljarder. Varma och väl möblerade rum för resande. God servering, ferm uppassning och billiga priser.
N. C. Jönsson.

Maria Lindelöfs Cigarr- & Tobakshandel
Bantorget, Lund
rekommenderas.

Ärade damer!

En ung man, döfstum, önskar inleda korrespondens med en döfstum flicka, ej öfver 25 år, med godt utseende, kunnig i hvarjehanda husliga göromål och egarinna af någon förmögenhet, för att, om tycke uppstår, ingå äktenskap.

Svar med fotografi, hvilket återlemnas, om ej tycke uppstår, märkt *N. B. 1891, Malmö,* poste restante inom loppet af juni månad.

Tystlåtenhet utlofvas.

I kondition åstundas.
En skomakeriförbundare,
(döfstum) erhåller genast stadigvarande kondition hos **N. Larsson,** Lilla Kungsgatan n:r 2, Lund.